

פרשת כי תבוא

ואתה תרד מטה מטה (כח, מג)

התגשמותן של קללות התוכחה נראתה לעין כל בימי השואה הנוראה שפקדה את עם ישראל במלחמת העולם השנייה.

בתוככי גטו ורשא נמצא באותם ימים רבי נחמיה אלטר הי"ד, אשר אמונתו הטהורה הותה משען, חזוק ומקור עדוד לאחיו, והוא קבל את כל הגזרות הנוראות שפקדו אותו באהבה.

ארע שבני ביתו הצליחו להשיג מעט לחם יבש. רבי נחמיה היה חלש מאד, אולם חולשתו לא מנעה ממנו ללחושלהםבאפיסת כח: "אנא, שמרו לכבודשבת...".

באחד הימים הביא לו אחד ממעריציו מתנה יקרת ערך, - בצל יבש. רבי נחמיה הניח את הבצל בקרןזוית לכבוד שבת, ולא טעםממנו מאומה, על אף הרעב המנקר.

ביום השבת עצמו, נטל בידיו את הבצל, הסיר ממנו גלד אחד ואמר: "גלד זה יהיה תחליף לדגים", הסיר גלד שני ואמר: "זוה במקום בשר לשבת", שלישי במקום חמין ורביעי תחת הפשטידה, כך, על ידי כל גלד וגלד שנאכל על ידו במתינות,זכה לכבד אתשבת המלכה.

באותה שעה, נשא רבי נחמיה את עיניו לשמים ובקש: "רבונו של עולם, אם כה קשים ומרים הימים, עד של בצל הפשוט ישנה חשיבות כה גדולה, אולי הגיע כבר הזמן, שלבניך האהובים, היהודים, תהיה חשיבות כלשהי... אנא, אבא רחום, הרם קרן ישראל עמך...!".

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א